

oorlog in Oost-Congo

na de verschrikking geen schittering,
schreef Adorno: na de kampen geen huis
van woorden dat ruikt als een boudoir

geen betovering na de foltering,
de darmen uit de buik, de schede
als een onstelpbare wonde

zie de mens, schreef Nietzsche:
een soort van duizend zonden
die goden uitvond om ze te vergeven

daken van stro in brand gestoken,
de schedel van peuters als noten tegen
een boom geklopt, de hersenen
gevoederd aan de honden

en steeds de man, de roede
scherp als een bajonet
en immer de vrouw, het meisje,
verhakkeld, verkwanseld
aan de schaamte

ach, Congo: een Kadogo
slacht zijn moeder af,
verkracht een zusje van zes
mais apart de ce petit rien
tout va bien, madame la marquise

zeg niet: het zijn de wilden,
want ze delven onze schatten op,
coltan en koper, goud en diamant
het summum van beschaving

wie in deze wereld zal
de onschuld claimen
tenzij de doden die niet meer
herkenbaar zijn als mens:
ledematen, lichaamsdelen
bradend, sissend boven
een houtskoolvuur
en weldra opgegeten

en wij willen het niet weten
want zoveel weten is een steekvlam,
een stamp tegen de kloten
wij moeten wel de feiten vergeten
- dat is ons wezen, onze aard -

of ons waanzinnig stoten
zoals Romeinen in een zwaard

*mais apart de ce petit rien
tout va bien, madame la marquise*

Staf De Wilde